

отъ гледище на тогавашното либерално-организирано стопанство.

Всички мѣроприятия, прилагани отъ края на свѣтовната война до 1935 год., носѣха твърде преходенъ характеръ и бѣха наложени главно, поради фискални и камбиални съображения. Тѣ се оправдаваха предимно съ финансовите нужди и съ външнитѣ задължения на страната. Само на таква мѣрка, следователно, не може да се разчита за дълго време и само чрезъ тѣхъ не може въ никакъвъ случай да се изгради една истинска експортна политика, целяща повишение на дохода на земеделското производително население. Дори ако приемемъ, напримѣръ, че митническата индустриална протекция у насъ следъ войната е поощрила производството на нѣкои сурови материали за индустрията, трѣбва да се съгласимъ така сѣщо, че тѣзи материали не сж обектъ на износа ни, а оставатъ вътрѣ въ страната. Другъ би билъ въпросътъ за една експортна индустрия, която не се нуждае отъ специално митническо покровителство, а изключително отъ мѣрки въ областта на производството. Въ това отношение могатъ да се набележатъ още много примѣри, обаче, едва ли трѣбва специално да се доказва, какво би могло да се постигне съ такива мѣрки, а още по-малко като се има предвидъ и тѣхната предварително поставена цель: срѣдства за фискална валута за нуждитѣ на държавата и вносната търговия на страната.

Ние не можемъ да откажемъ, обаче, че всички тѣзи мѣрки бѣха по онова време неизбѣжни за платежнитѣ отношения на страната и следва да прибавимъ, че провеждането на една истинска експортна политика преди и презъ време на свѣтовната стопанска криза бѣ твърде трудно. Значителната ни финансова обвързаностъ налагаше камбиално насочване на износа, съ цель да се добиятъ известни валути. Независимо отъ това, ние не бѣхме подготвени, както видяхме, за бързо приспособяване къмъ нови пазари и нови пазарни условия, ние не разполагахме нито съ едно ново експортно производство нито пъкъ съ съответнитѣ професионални съюзи, нито